

кралство съ тоя центъръ. Латинскитѣ императори бѣха тъй несигурни за владѣнията си, че, слѣдъ като опитаха без-силието на оръжието си, за закрѣпването си прибѣгнаха къмъ бракове. Самъ Хенри даде дъщеря си за жена на българския деспотъ и сродникъ на Калояна, Славъ, за да се усигори отъ къмъ Източна Македония и Родопитѣ. (Въ една паметна за рицарството на тия латини рѣчь, Хенри нарича Славъ — „дивакъ“, но грубиятъ интересъ прѣвива питомността му и той дава дъщеря си на тоя „дивакъ“. Той отива по-далечъ, защото се оженва за дъщерята на другъ „дивакъ“, Борилъ, племенникъ на Калояна и неговъ приемникъ. Впрочемъ, още при Калояна, латинитѣ молѣха папата да въздѣйствува върху първия и спре изтрѣблението надъ тѣхъ). За мощта на Калояна може да се сѣди още и отъ положението на българитѣ подъ Борила, посрѣдственнитѣ дарби на когото не можаха да спратъ обузданото при Калояна българско самоизтрѣбление и разединение. Край вѣрния Калояновъ вождь въ Македония—Шишманъ, при Борила се зачуватъ низкопробнитѣ за вѣка си български деспоти: Добромиръ Стрѣзъ (Χρόσης, Stratius) и Славъ. Едничкитѣ заслуги на Стрѣза лѣжитъ въ неговия отпоръ срѣщу нарастващото сръбско движение къмъ сѣвернитѣ покрайнини на Македония.

При Калояна, Сливенско, освѣтъ че бѣше въ българскитѣ владѣния, но границитѣ на Южна България прѣзъ това врѣме се допираха близо до Одринско. Самъ Илхардуенъ пише, че Хенри съ излизането си на 26-ий Юний (1207 г.) отъ Одринъ нагазва земитѣ на Калояна“ (la terre de Ioannis; dentro il paese del Ré Giouannissa), за да върви по тѣхъ въ посока къмъ Балкана четири дена, а на петия да стигне въ Авли. Отъ тукъ може да се види, че българската тогава граница въ юго-източна България, освѣнъ че била на югъ отъ днешната Еркесиа, но е минавала вече и оттатъкъ много по-старитѣ и останали отъ Кормисоша граници, нарѣчени Милеони. Колкото за това, че цѣлото подбалканско население, или частно въ нашия случай, това по южнитѣ склонове на юго-източния Балканъ, е било българско, се види отъ латинскитѣ грабежи подъ тая частъ на Балкана и отъ избѣгването на населението му по планинитѣ при пристѣпа на латинитѣ.